

Sygn. akt I CZ 118/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa B. S. i innych przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2015 r.,
zażalenia powoda J. K. na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 30 lipca 2014 r.,

oddala zażalenie i nie obciąża J. K. kosztami postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powoda J. K. z powodu nieuiszczenia w terminie należnej od niej opłaty.

Sąd ustalił, że postanowieniem z dnia 3 grudnia 2013 r. referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w W. - po rozpoznaniu zawartego w apelacji powoda J. K., wniesionej przez zawodowego pełnomocnika, wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych – zwolnił powoda od opłaty od apelacji ponad kwotę 1 000 zł i oddalił wnioski w pozostałej części. Postanowienie to zostało doręczone pełnomocnikowi powoda w dniu 9 lub 10 grudnia 2013 r. Należna od apelacji opłata częściowa wpłynęła na konto Sądu Okręgowego w W. w dniu 18 marca 2014 r., przekazana przez Sąd Rejonowy w W. z jego rachunku.

Powołując się na art. 112 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst z 2014, poz. 1025 ze zm. - dalej: „u.k.s.c.”), Sąd ustalił, że tygodniowy termin do uiszczenia opłaty częściowej od apelacji upływał z dnia 16 lub 17 grudnia 2013 r. Tymczasem należna opłata od środka odwoławczego na koncie Sądu Okręgowego w W. znalazła się trzy miesiące po upływie tego terminu. Apelacja podlegała zatem odrzuceniu z powodu nieusunięcia braku fiskalnego w terminie (art. 373 w związku z art. 370 k.p.c.). Sąd podkreślił, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, że uiszczenie opłaty w Sądzie Rejonowym należało uznać za bezskuteczne, gdyż dokonano go w sądzie niewłaściwym, opłata nie została też przekazana sądowi właściwemu przed upływem terminu do jej uiszczenia.

W zażaleniu pełnomocnik powoda J. K. zarzucił naruszenie art. 370 w związku z art. 373 k.p.c. i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i wydane na jej podstawie rozporządzenie o Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie sposobu uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 27, poz. 199 ze zm. – dalej: „rozp.MS”) nie wskazują wprost do jakiego sądu należy wnieść opłatę od apelacji. Paragraf 2 ust. 1 rozp. MS w części obejmującej słowo „właściwego”, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 kwietnia 2008 r., SK 11/07 (OTK-A 2008, nr 3, poz. 47), który wszedł w życie z dniem 15 maja 2008 r., został uznany za niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 78 Konstytucji.

W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że sądem właściwym do uiszczenia opłaty od apelacji - co wynika z art. 369 i art. 373 k.p.c. - jest sąd, który rozpoznał sprawę w pierwszej instancji, bądź sąd drugiej instancji uprawniony do rozpoznania apelacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2011 r., II CZ 71/11, nie publ., i z dnia 30 stycznia 2014 r., IV CZ 111/13, nie publ.).

Mając na względzie powyższe Sąd Apelacyjny - wbrew zarzutowi skarżącego – trafnie uznał, że należna od apelacji częściowa opłata została uiszczona w sądzie niewłaściwym. Stanowisko skarżącego, że skuteczne jest uiszczenie opłaty sądowej w jakimkolwiek sądzie, jeżeli został zachowany termin jej uiszczenia, nie znajduje podstaw w obowiązującym prawie. W tej sytuacji zarzut wydania zaskarżonego postanowienia z naruszeniem art. 370 w związku z art. 373 k.p.c. - wobec niekwestionowanego w zażaleniu faktu, że należna od apelacji opłata na rachunku Sądu Okręgowego znalazła się po upływie terminu - należało zatem uznać za nieuzasadniony.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ i art. 102 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).